

UZASADNIENIE

Plan ochrony rezerwatu został opracowany na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, z późn. zm.), z uwzględnieniem art. 20 ust. 1, 2 i 3 tej ustawy. Zakres zrealizowanych prac został dostosowany do zasobów, tworów i składników przyrody, walorów krajobrazowych oraz wartości kulturowych rezerwatu. Projekt planu sporządzono uwzględniając treść rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. Nr 94, poz. 794).

W rezerwacie nie wyznacza się miejsc wprowadzania psów, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 16 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów gdzie można wykonywać polowania, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, w związku z czym, rezerwat nie może wchodzić w skład obwodu łowieckiego. Kwestia wykonywania polowań w rezerwatach przyrody oraz włączania tej formy ochrony przyrody w skład obwodów łowieckich została ugruntowana przepisami dwóch ustaw, tj. ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2020 poz. 1683, z późn. zm.). Zgodnie z art. 26 pkt 1 Prawa łowieckiego, w skład obwodów łowieckich nie wchodzi rezerwaty przyrody, z wyjątkiem rezerwatów lub ich części, w których na obszarach wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych nie zabroniono wykonywania polowania. Natomiast stosownie do art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, w rezerwatach przyrody zabronione jest wykonywanie polowań za wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony. Poprzez taką konstrukcję prawa ustawodawca powiązał przepisy Prawa łowieckiego z przepisami ustawy o ochronie przyrody, zespalając obie te ustawy pojęciem „wykonywanie polowań”. Należy mieć przy tym na względzie, że ustawy te mają innych zakres przedmiotowy i zakaz wykonywania polowań w rezerwatach, jak i sposób zwolnienia z obowiązku jego przestrzegania wynika z rozwiązań ustawy o ochronie przyrody, regulującej zasady funkcjonowania tej formy ochrony przyrody. Natomiast narzędzie, jakie w stosunku do rezerwatów przyrody zostało zastosowane Prawem łowieckim, należy traktować jako zagadnienie uregulowane ustawą o ochronie przyrody przeniesione na jego grunt z tej ustawy. Prawo łowieckie nie zawiera bowiem przepisów stanowiących podstawę do rozstrzygnięcia planem ochrony kwestii wprowadzania odstępstw od ograniczeń wynikających z utworzenia rezerwatu przyrody i z tego tytułu może regulować samodzielnie zasady działania obwodów łowieckich poza granicami tej formy ochrony przyrody. Prawo łowieckie w sposób ogólny wskazuje w art. 8 ust. 1, że w obwodach łowieckich prowadzona jest gospodarka łowiecka. Wskazać w tym miejscu należy, że ustawodawca wyraźnie rozgraniczył znaczenie pojęcia polowanie i gospodarka łowiecka. Zgodnie z art. 4 ust. 2 tej ustawy, polowaniem jest wykonywanie czynności obejmujących tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi zwierzyny żywej, łowienie zwierzyny przy pomocy ptaków łowczych zmierzające do wejścia w jej posiadanie. Gospodarką łowiecką będzie natomiast, zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, szeroko rozumiana działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzyny. Elementem wiążącym, będący częścią wspólną polowania i gospodarki łowieckiej, będzie

pozyskiwanie zwierzyny, jako czynność wykonywana dozwolonymi dla polowania metodami zmierzająca do wejścia w posiadanie zwierzyny. Rezerwat przyrody został zdefiniowany natomiast w art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako obszar zachowany w stanie naturalnym lub mało zmienionym, ekosystemy, ostoje i siedliska przyrodnicze, a także siedliska roślin, siedliska zwierząt i siedliska grzybów oraz twory i składniki przyrody nieożywionej, wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, kulturowymi lub walorami krajobrazowymi. Taka konstrukcja prawa pozwala przyjąć, że treść wyrażoną przepisem art. 26 Prawa łowieckiego należy rozumieć jako konsekwencję art. 13 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, którymi ustawodawca przyjął zasadę, że cała przyroda oraz walory krajobrazowe na terenie rezerwatu podlega ochronie i wszelkie działania podejmowane w rezerwacie winny być podporządkowane pod tę ochronę. Zastosowane w art. 26 ust. 1 Prawa łowieckiego rozwiązanie w zakresie wykonywania polowań pozostaje w związku z art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, który przewiduje, iż na obszarze rezerwatu przyrody zakazane jest polowanie, z wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony ustanowionych dla rezerwatu przyrody. Skoro bowiem w rezerwacie przyrody ochronie podlega cała przyroda, to wykonywanie w nim polowań może być dopuszczone na zasadzie wyjątku od generalnego zakazu wykonywania w nim tej czynności, wynikającego z ustawy o ochronie przyrody. Wyłączenie od przyjętej zasady ochrony przyrody w rezerwacie może nastąpić planem ochrony zgodnie z zasadami określonymi w art. 18, 19 i 20 ustawy o ochronie przyrody, będący przepisami powszechnie obowiązującymi wymienionymi w art. 26 pkt 1 Prawa łowieckiego.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, na których można prowadzić działalność wytwórczą, handlową i rolniczą o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 11 i art. 20 ust. 3 pkt 6 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wyznacza się miejsc połowu ryb i innych organizmów wodnych, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów ochrony ścisłej i krajobrazowej, o której mowa w art. 20 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody. Cały obszar rezerwatu obejmuje się ochroną czynną. Wskazanie w rezerwacie obszarów ochrony ścisłej skutkowałoby całkowitym i trwałym zaniechaniem bezpośredniej ingerencji człowieka w stan ekosystemów, tworów i składników przyrody oraz w przebieg zachodzących w nim procesów. Wprowadzenie na obszar rezerwatu tego typu ochrony wykluczyłoby możliwość ewentualnego podjęcia działań w sytuacji pojawienia się zagrożeń niewystępujących w czasie sporządzania projektu planu ochrony. W planie ochrony nie proponuje się podejmowania żadnych działań ochronnych, poza monitorowaniem stanu ekosystemów rezerwatu, gdyż przebieg naturalnych procesów przyrodniczych służy osiągnięciu celów ochrony rezerwatu.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów i miejsc udostępnianych dla celów edukacyjnych, turystycznych, rekreacyjnych i sportowych, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów i miejsc udostępnianych dla amatorskiego połowu ryb i rybactwa, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W zarządzeniu nie wskazano obszarów, ani miejsc udostępnianych dla badań naukowych. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie, udostępnianie rezerwatu w celu prowadzenia badań naukowych może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia Regionalnego Dyrektora Ochrony

Środowiska w Warszawie na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 24 i ust. 5 ustawy o ochronie przyrody. Uzyskanie indywidualnej zgody na prowadzenie tego typu czynności gwarantuje z jednej strony nadzór nad ich rodzajem i metodyką zabezpieczając z drugiej strony rezerwat przed negatywnym oddziaływaniem realizowanych prac, czy też przed wykonywaniem prac badawczych, których tematyka nie wymaga ingerencji w ekosystem rezerwatu. Szeroki zakres i tematyka badań naukowych sprawia, że pełną kontrolę nad ich wpływem na rezerwat można zachować tylko poprzez rozpatrzenie indywidualnego wniosku. Nie występuje natomiast możliwość precyzyjnego zdefiniowania w planie ochrony dla wszystkich rodzajów badań jednego sposobu postępowania, który minimalizowałby ich negatywny wpływ na rezerwat.

Rezerwat pokrywa się powierzchniowo z obszarem specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 Dolina Liwca PLB140002 i specjalnym obszarem ochrony siedlisk Natura 2000 Ostoja Nadliwiecka PLH140032. W planie ochrony nie uwzględniono zakresu planu zadań ochronnych dla tych obszarów, gdyż zarządzeniem nr 12 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Dolina Liwca PLB140002 (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2014 r., poz. 3825, z późn. zm.) oraz zarządzeniem nr 14 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Nadliwiecka PLH140032 (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2014 r., poz. 3827, z późn. zm.), zostały ustanowione dla nich plany zadań ochronnych. Zgodnie z przepisem art. 20 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody w planie ochrony rezerwatu przyrody pokrywającego się w całości lub w części z obszarem Natura 2000 nie uwzględnia się zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, jeżeli dla obszaru tego ustanowiono plan zadań ochronnych.

W kwestii zdefiniowanych planem ochrony ustaleń do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wskazuje się co następuje. Wzrost presji antropogenicznej, przekładające się na zagospodarowanie przestrzenne służące obsłudze różnych jego funkcji, sprawia, że stale zmniejszają się zasoby przestrzeni wolnej od przekształceń z nią związanych. Rosnąca ekspansja na użytkowanie coraz to większych obszarów, doprowadza do powstawania konfliktów na linii środowisko przyrodnicze i zagospodarowanie przestrzenne. Stają się one tym bardziej niebezpieczne, gdy zaczyna wykorzystywać się najatrakcyjniejsze, stosunkowo dobrze zachowane i mało przekształcone antropogenicznie zasoby przyrodnicze. Przeprowadzona na potrzeby niniejszego planu ochrony ocena stanu zagospodarowania przestrzennego, uwzględniająca w szczególności zewnętrzne uwarunkowania, wynikające z potrzeb ochrony przyrody rezerwatu, wykazała możliwość powstania zagrożeń zewnętrznych dla właściwego funkcjonowania jego celu ochrony. Związane są one głównie ze zmianami antropogenicznymi w przestrzennym zagospodarowaniu obszaru otaczającego tę formę ochrony przyrody. W celu zachowania ładu przestrzennego, w formie niestanowiącej zagrożenia dla rezerwatu, przepisami planu ochrony wprowadzono w życie ustalenia do dokumentów określających sposób zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, plan ochrony dla rezerwatu przyrody musi zawierać sposoby eliminacji lub minimalizacji zagrożeń dla przyrody, zdefiniowane jako ustalenia skierowane do studiów i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przy formułowaniu niniejszym planem ochrony koncepcji przestrzennego zagospodarowania, kierowano się zasadą zachowania, dopuszczenia, zrównoważonego użytkowania terenów otaczających rezerwat, w zakresie pozwalającym utrzymać ochronę jego walorów przyrodniczych na

dotychczasowym poziomie. Narzędzie to w głównej mierze ma nie dopuścić do powstania lub przynajmniej pozwoli ograniczyć skutki ewentualnej kolizji pomiędzy działalnością człowieka a wymogami stawianymi w stosunku do ochrony rezerwatowej. Sposób sformułowania przepisów ustawy o ochronie przyrody pozwala uznać plan ochrony, za jeden z głównych sposobów planowania przestrzennego, bilansujący realizację potrzeb o określonej funkcji z możliwością ich lokalizacji na przestrzeni otaczającej rezerwat. Zgodnie z przepisami art. 19 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody, plan ochrony rezerwatu przyrody jest powszechnie obowiązującym aktem prawa miejscowego, a co za tym idzie, rangę tę mają określone nim ustalenia do aktów z zakresu planowania przestrzennego. Status prawa miejscowego oznacza, że przyjęte w tym zakresie rozstrzygnięcia obowiązują zarówno w stosunku do rezerwatu oraz wskazanych nimi obszarów otaczających tę formę ochrony przyrody, na których mają być wprowadzane plany miejscowe. Jeżeli chodzi o obszar leżący poza granicami rezerwatu, wskazać należy w tym miejscu dodatkowo, że elementy te w jego granicach są wiążące dla studiów i planów zagospodarowania przestrzennego niezależnie od tego, czy dla rezerwatu jest ustalona otulina czy też nie. Przemawia za tym sama konstrukcja przepisów ustawy o ochronie przyrody. Nie określa ona wprost zakresu przedmiotowego rozstrzygnięć, jakie mogą być wprowadzane planem ochrony rezerwatu, a co za tym idzie, jakie mogą być narzucane w stosunku do dokumentów planowania przestrzennego. Ustawodawca określił jedynie, w sposób dość ogólny przepisem art. 20 ust. 3 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody, że w akcie tym mają być zawarte ustalenia dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych. Za założeniami stawianymi dla zagospodarowania przestrzennego, sprawiającymi, że z istoty swej stanowi ono narzędzie antropogenicznego przekształcenia terenu, można przyjąć, iż prawodawca przyznał regionalnym dyrektorom ochrony środowiska bardzo szeroki zakres oddziaływania na planowanie przestrzenne. Z postawionych przez przepisy art. 3, 7, 13, 15 czy też 18 ustawy o ochronie przyrody rygorów można również wywieść, że prowadzenie ochrony w rezerwach przyrody obejmuje również kształtowanie ładu przestrzennego terenów go otaczających, bez ochrony których nie mógłby on funkcjonować jako forma ochrony przyrody. Również stosunkowo szeroki zakres przedmiotowy w zakresie ustaleń planu ochrony, jakie mogą być narzucane zagospodarowaniu przestrzennemu, został przyznany aktem wykonawczy do ustawy o ochronie przyrody, jakim jest rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. poz. 794). W niniejszym planie ochrony ustalenia do studium i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego umieszczone zostały w oddzielnym paragrafie a dla dodatkowego ich ucytelnienia zasięg nimi objęty został zobrazowany na załączniku graficznym. Wprowadzenie tego przepisu, pomimo, że rezerwat nie posiada otuliny, nie oznacza, że może być on pominięty przy sporządzaniu dokumentów z zakresu planowania przestrzennego. Stosownie bowiem do treści art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.) w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się ograniczenia wynikające z ustanowienia rezerwatów przyrody. W planowaniu przestrzennym już na etapie sporządzania i uchwalania studium, zgodnie z dyspozycją art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, z późn. zm.) uwzględnia się uwarunkowania wynikające m.in. z wymogów ochrony środowiska i przyrody. Poprzez związanie postanowieniami studium, o którym mowa w art. 9 ust. 4 tej ustawy, uwarunkowania te są

aktualne również na etapie uchwalania planu miejscowego. Wobec tego uznać należy, że wymogi stawiane planem ochrony rezerwatu przyrody są wymogami bez których nie może być wprowadzony w życie dokument z zakresu planowania przestrzennego. Konstrukcja obowiązującego prawa sprawia, że unormowania planu ochrony rezerwatu przyrody uzyskują pierwszeństwo przed normami wynikającymi z uchwały w sprawie zagospodarowania przestrzennego, w tym sensie, że plan ochrony może modyfikować reżim prawny w tym zakresie. Zawarte w planie ochrony ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz planów zagospodarowania przestrzennego, adresowane są do organów uchwalających studia oraz plany i jako źródło prawa powszechnie obowiązującego wywierają dla tych organów bezpośrednie skutki prawne. Z tego względu, ustalenia te powinny być uwzględnione przy sporządzaniu aktów planistycznych i mają dla nich wiążący charakter. Zakładając racjonalność ustawodawcy można przyjąć, że tworząc konstrukcję prawną scalającą ze sobą art. 19 ust. 6, art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, nie miał on w zamyśle uzależnić wprowadzenie w życie planem ochrony przepisu, o którym mowa w art. 20 ust. 3 pkt 7 tej ustawy, od tego, czy rezerwat posiada otulinę. Można to wywieść ze sposobu sformułowania delegacji przyznającej regionalnym dyrektorom ochrony środowiska prawo do tworzenia otulin rezerwatów przyrody, wyraźnie rozdzielającej kompetencje w zakresie otulin i ustaleń do planowania przestrzennego. Otulina rezerwatu może być wyznaczona zarządzeniem wydanym na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, natomiast ustalenia do planowania przestrzennego mogą być definiowane planem ochrony, który może zostać wprowadzony w życie zarządzeniem wydanym na podstawie art. 19 ust. 6 tej ustawy. Tak skonstruowane prawo wyklucza możliwość wprowadzania do obiegu prawnego otuliny rezerwatu planem ochrony. Można natomiast wyznaczyć tym aktem prawnym obszar graniczący z rezerwatem w celu zabezpieczenia tej formy ochrony przyrody przed zagrożeniami zewnętrznymi wynikającymi z zagospodarowania przestrzennego. Tak jak wskazano powyżej, status prawny otuliny rezerwatu przyrody ustalany jest na podstawie art. 13 ustawy o ochronie przyrody. Określenie stanu faktycznego otuliny mieści się w zakresie przepisów w nim wskazanych, stanowiących odrębną, od planu ochrony, podstawę rozstrzygnięcia w procesie stosowania prawa w zakresie rezerwatów przyrody. Otulina rezerwatu, jeżeli zostałaby wyznaczona, stanowi swojego rodzaju element wiążący zarządzenie w sprawie ustanowienia rezerwatu przyrody z zarządzeniem w sprawie jego planu ochrony, przy czym, pierwszy z tych aktów będzie nadrzędnym w kwestiach granic rezerwatu i jego otuliny. Jeżeli zasięg terytorialny otuliny zostałby określony przepisami wydanymi na podstawie art. 13 ustawy o ochronie przyrody, to nie ma konieczności odrębnego uregulowania tej kwestii przepisami wydanymi na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody, tj. przenoszenia granic otuliny z zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska w sprawie rezerwatu przyrody do zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody. Określenie granic otuliny rezerwatu w planie ochrony może bowiem budzić wątpliwości interpretacyjne w sytuacji, gdy jej granice ulegną zmianie. W przeciwieństwie do rezerwatu, którego zmiana granic pociąga za sobą konieczność zmiany planu ochrony, zmiana granic otuliny, dla której nie tworzy się planu ochrony, nie musi już wywoływać tego rodzaju następstw prawnych. W każdym czasie może bowiem pojawić się sytuacja, w której zajdzie konieczność zmiany zasięgu terytorialnego otuliny rezerwatu. Jeżeli plan ochrony będzie zawierał jej granice, to zmiana ich zasięgu doprowadzi do niezgodności planu ochrony z aktem nadającym otulinie status prawny. Ponadto, naniesienie otuliny w planie ochrony przekreślałoby w praktyce możliwość wprowadzenia w jej

materii zmian, bez konieczności zmiany planu ochrony, co stanowiłoby swojego rodzaju ograniczenie uprawnień regionalnych dyrektorów ochrony środowiska przyznanych art. 13 ustawy o ochronie przyrody. Podkreślenia w tym miejscu wymaga również, że przyjęta przepisem art. 5 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody definicja otuliny obejmuje zagrożenia zewnętrzne wynikające z działalności człowieka w znacznie szerszym zakresie niż ustalenia planu ochrony zdefiniowane art. 20 ust. 3 pkt 7 tej ustawy. Otulina jest strefą ochronną graniczącą z formą ochrony przyrody i wyznaczoną indywidualnie dla formy ochrony przyrody w celu zabezpieczenia przed zagrożeniami zewnętrznymi wynikającymi z szeroko rozumianej działalności człowieka. Inaczej rzecz ujmując otulina odnosi się zarówno do zagospodarowania wprowadzanego miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego jak i do działalności realizowanej przy braku dokumentów planistycznych. Może o tym świadczyć również powiązany z art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody przepis art. 53 ust. 4 pkt 8 i art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nakazujący uzgadnianie z regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska projektów decyzji ustalających sposób zagospodarowania terenu na obszarze otulin rezerwatów przyrody. Natomiast zawarte w planie ochrony ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz planów zagospodarowania przestrzennego adresowane są do organów uchwalających studia i plany. Ustalenia te powinny być uwzględnione przy sporządzaniu aktów planistycznych, nie mają jednak wiążącego charakteru w sprawach o ustalenie warunków zabudowy. Skoro plan ochrony zawiera ustalenia dla innych planów, to po prostu oznacza to, że wskazuje wiążące dyrektywy, które te inne plany powinny respektować. W tym sensie, że w tych innych planach należy uwzględnić to, co zawarto w planie ochrony. Zastosowane przez ustawodawcę słowo "ustalenia" w języku polskim ma jasną treść: "ustalić" to szczegółowo coś określić, rozstrzygnąć, zdecydować, zaś ustalenia to decyzje, wskazówki, dyrektywy, wytyczne. Za swojego rodzaju część wspólną otuliny rezerwatu i ustaleń do planowania przestrzennego można uznać art. 13 ust. 3a ustawy o ochronie przyrody, nakazujący uzgadnianie z regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w części dotyczącej rezerwatu przyrody i jego otuliny. Przy czym, przepis ten ma zastosowanie do każdej otuliny, bez względu na to czy plan ochrony dla rezerwatu obowiązuje czy też nie. Ponadto, obowiązujący w otulinie rezerwatu przyrody reżim prawny determinuje możliwość wydawania uzgodnień w zakresie zagospodarowania jej obszaru. Zgodnie z delegacją przyznaną przepisem art. 13 ust. 3a ustawy o ochronie przyrody regionalni dyrektorzy ochrony środowiska mogą uzgadniać uproszczone plany urządzania lasu, w części dotyczącej otuliny rezerwatu przyrody, wyłącznie w zakresie ustaleń tych planów mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody rezerwatu przyrody. Mając na względzie przedstawiony powyżej stan faktyczny i prawny wprowadzono planem ochrony ustalenia do dokumentów planowania przestrzennego pomimo braku otuliny rezerwatu. Mają być one planem zagospodarowania przestrzennego obszaru cennego przyrodniczo. Strukturalny ich charakter, wskazujący pożądaną kształt funkcji i sposobu zagospodarowania objętego nim obszaru, ma za zadanie pogodzenie dwóch przeciwstawnych potrzeb, tj. wynikających z antropogenicznego zagospodarowania terenu oraz ochrony przyrody. Jako instrument określający zasady racjonalnego zagospodarowania terenu bez szkody dla celu ochrony rezerwatu, stanowi swoistą ochronę dla rezerwatu pomimo braku otuliny. Ponadto przepisy planu ochrony wyrażone w formie załącznika graficznego, obrazującego zasięg określonych nim ustaleń, mogą stanowić podstawę prawną, uzasadniającą wyznaczenie otuliny rezerwatu, przy

przeprowadzaniu, w trybie art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, nowelizacji wydanego w jego sprawie aktu prawnego. Przyjęte w przedmiotowym planie ochrony rozwiązanie, będące z jednej strony sposobem eliminacji zdiagnozowanych zagrożeń zewnętrznych dla rezerwatu z drugiej zaś strony, pozostawiające kwestię wyznaczenia jego otuliny postępowaniu jakie może być przeprowadzone wyłącznie w trybie art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, nie stanowi wykroczenia poza ramy upoważnienia przyznanego art. 20 ust. 3 pkt 7 tej ustawy, a szczegóły dotyczące otuliny rezerwatu przyrody zostaną rozwiązane wraz z rozpoczęciem prac nad nowelizacją aktu prawnego w sprawie rezerwatu przyrody.

Status prawny rezerwatu został określony zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 10 lutego 2015 r. w sprawie uznania rezerwatu przyrody Klimonty (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 1294). Funkcjonuje on w obrocie prawnym, jako forma ochrony przyrody, w celu kompleksu olsów i łągów stanowiących ostoje chronionych i rzadkich gatunków roślin i zwierząt. Pod względem administracyjnym rezerwat położony jest w powiecie siedleckim, gminie Mordy.

Rezerwat stanowi część kompleksu leśno-stawowego położonego na południe od miasta Mordy. Bezpośrednio otoczony jest w większości terenami otwartymi, rolniczymi, częściowo także lasami. Pomiędzy dwiema jego enklawami leży użytkowany staw o nazwie Piskornik, będący własnością Skarbu Państwa, w zarządzie Nadleśnictwa Siedlce. Północna część rezerwatu przecięta jest także gruntową drogą powiatową nr 3665W. Na północ od rezerwatu leży rozległy kompleks częściowo nieużytkowanych stawów rybnych, bezpośrednio do granicy rezerwatu przylega rozległy nieużytkowany staw Gopło o powierzchni kilkudziesięciu hektarów będący własnością prywatną. Około 1/5 powierzchni rezerwatu zajmują ekosystemy nieleśne, skupione głównie w północnej jego części. Stanowią je zarośnięte szuwarami stawy, zarośla wierzb i ziołorośla. Pozostałą część obiektu zajmują lasy, z dominacją łągów olszowo – jesionowych i wiązowych oraz niewielkim udziałem grądów. Dominującymi elementami roślinności są zespoły lasów liściastych o wysokim stopniu naturalności i kompleks roślinności mokradłowej, rozwijającej się w misach dawnych stawów rybnych, obecnie wyłączonych z użytkowania. Roślinność południowej części rezerwatu stanowi mozaika lasów łągowych (łągów olszowo – jesionowych i wiązowych) w wyższych miejscach przechodzących w niewielkie płyty grądów. W części północnej zbiorowiska leśne koncentrują się na obrzeżach, dominuje natomiast roślinność szuwarowa porastająca dna nieużytkowanych stawów rybnych, reprezentowana przez szerokie spektrum szuwarów turzycowych, trzcinowisk, zespołów pałki wąskolistnej i szerokolistnej i innych.

Krajobraz rezerwatu został ukształtowany w wyniku działalności człowieka, jednak obecnie podlega dynamicznym procesom renaturyzacji. Lasy w części południowej, mimo prawdopodobnego porostania dawnych gruntów rolniczych, już dziś mają charakter lasu naturalnego o niewielkim natężeniu antropopresji. Krajobrazy nieleśne, stanowiące pozostałość zbiorników wodnych dawnych stawów oraz otaczających je zbiorowisk szuwarowych, nie są obecnie kształtowane przez jakąkolwiek działalność ludzką.

W granicach ani w sąsiedztwie rezerwatu nie zidentyfikowano planów lokalizowania przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Przeprowadzona analiza istniejących i potencjalnych, wewnętrznych i zewnętrznych zagrożeń oraz ich skutków w odniesieniu do obszaru rezerwatu prowadzi do wniosku, że cele jego ochrony nie są w znaczący sposób zagrożone. Potencjalnym zagrożeniem dla przyrody

rezerwatu jest możliwość zmian stosunków wodnych, szczególnie odwodnienia stawów w części północnej. Ich zasilanie w wodę ma obecnie charakter naturalny, co w przypadku rezerwatu przyrody jest sytuacją właściwą, jednak nie gwarantuje stabilności zasilania w sytuacji deficytów wody jakich można się spodziewać w kontekście zachodzących zmian klimatycznych. Istniejącym zagrożeniem, choć z uwagi na niedostępność terenu o niewielkim nasileniu i dotyczącym tylko obrzeży, jest nielegalna penetracja ludzka przyczyniająca się do płoszenia zwierząt, szczególnie gatunków antropofobnych. Istniejącym zagrożeniem dla płazów jest rozjeżdżanie osobników na drogach sąsiadujących z północną częścią rezerwatu, szczególnie na biegnącej po grobli drodze gruntowej (droga powiatowa z Klimontów do Wólki Soseńskiej) rozdzielającej dwa leżące w rezerwacie kompleksy stawowe. Pojazdy korzystają z niej sporadycznie, jest to prawdopodobnie kilka przejazdów w tygodniu, jednak jeśli odbywają się w okresie godów i związanych z nimi wędrówek lub dyspersji młodych płazów w okresie późnego lata, mogą jednorazowo powodować śmierć nawet kilkudziesięciu osobników. W ramach prac nad projektem planu ochrony nie zidentyfikowano zagrożeń wewnętrznych mogących w istotny sposób zakłócić ochronę obiektu, zachodzące w ekosystemach procesy są na tyle stabilne, że nie ma niebezpieczeństwa utraty celu ochrony. Odkładanie się materii organicznej powoduje stopniowe wypływanie i zarastanie zbiorników wodnych, co w perspektywie kilkudziesięciu lat doprowadzić może do ich zaniku. Na chwilę obecną nie ma potrzeby przeciwdziałania temu procesowi pod warunkiem utrzymania odpowiedniego, stosunkowo wysokiego, poziomu wody. Nie jest wykluczone, że zmiany klimatyczne prowadzące do stopniowego stepowania krajobrazu i deficytów wody, wymuszą konieczność podjęcia działań w tym zakresie. Dlatego w planie ochrony przewidziano prowadzenie monitoringu, jako działania wpisującego się w strategiczny cel ochrony rezerwatu, jakim jest zachowanie ekosystemów hydrogenicznych, szczególnie lasów łęgowych i olsów, z kształtującymi je stosunkami wodnymi i procesami przyrodniczymi oraz dynamiką przemian roślinności i flory oraz fauny i mykobioty, w tym siedlisk przyrodniczych i gatunków stanowiących przedmioty ochrony sieci Natura 2000.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych, celem zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 247), Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie:

- 1) podał do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do sporządzania projektu planu ochrony poprzez:
  - a) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie,
  - b) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Urzędu Gminy Mordy,
  - c) umieszczenie obwieszczenia na łamach lokalnej gazety,
  - d) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Nadleśnictwa Siedlce;
- 2) wyłożył dokumentację przygotowaną na potrzeby sporządzenia projektu planu ochrony i projekt planu ochrony w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie. O wyłożeniu dokumentacji i projektu Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie poinformował poprzez:

- a) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie,
- b) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Urzędu Gminy Mordy,
- c) umieszczenie obwieszczenia na łamach lokalnej gazety,
- d) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Nadleśnictwa Siedlce.

W ramach przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa nie wniesiono uwag do projektu planu ochrony.

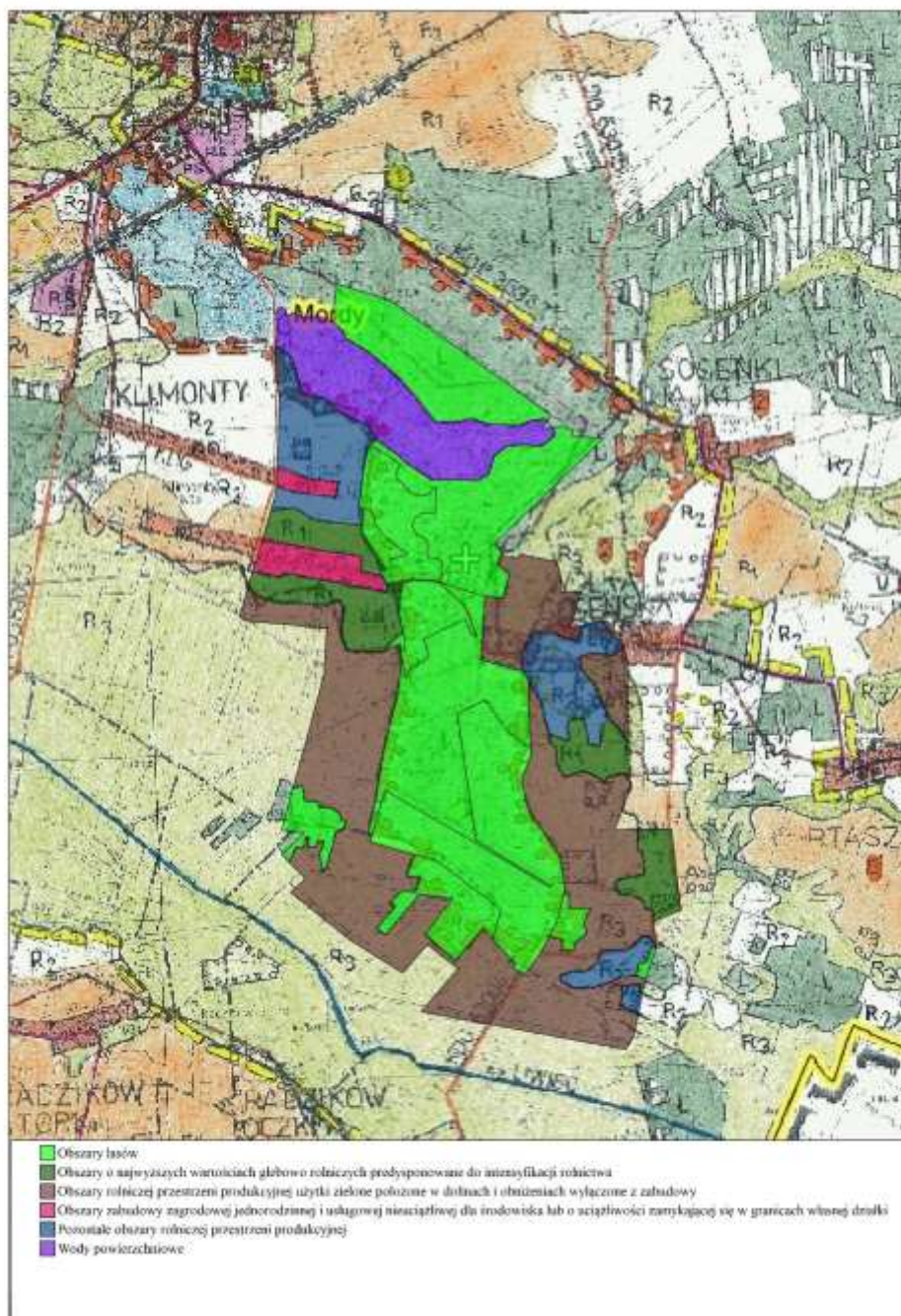
Projekt planu ochrony został, zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, przesłany Radzie Miejskiej w Mordach, celem zaopiniowania. Uchwałą NR XIII/91/2019 z dnia 29 października 2019 r. w sprawie zaopiniowania projektu zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody Klimonty, Rada Miasta negatywnie zaopiniowała projekt zarządzenia. W uzasadnieniu przedstawionego stanowiska wskazano *„Rada Miejska w Mordach po przeanalizowaniu treści w/w dokumentu nie wyraziła zgody na zapisy zawarte w § 6 tego Planu. W granicach obrębów ewidencyjnych nr 0005, 0006, 0024, 0017 i 0019 położonych w gminie Mordy znajdują się głównie tereny rolnicze i zagrodowe. Gospodarstwa rolne są podupadłe i nie mogą być jedynym źródłem utrzymania mieszkańców. Aby ożywić rozwój gospodarczy na tym terenie Miasto i Gmina Mordy zamierza opracować zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Mordy z wprowadzeniem przeznaczenia terenów pod usługi i produkcję, zwłaszcza że na tych terenach jest wybudowana infrastruktura drogowa, wodociągowa, energetyczna i telekomunikacyjna. Przebudowane i utwardzone są drogi powiatowe i drogi gminne. Przez obręb ewidencyjny 0005 przebiega droga wojewódzka nr 698. Obowiązujący miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Mordy był uchwalony w 2006 r. i jest przestarzały w stosunku do trendów dynamiki i kierunków rozwoju w kraju. Dlatego też cały obszar w granicach obrębów ewidencyjnych nr 0005, 0006, 0024, 0017 i 0019 położonych w gminie Mordy nie może być wyłączony z możliwości lokalizacji nowych inwestycji i wszelkiej nowej infrastruktury technicznej niezwiązanej z funkcjonowaniem rezerwatu, a tym samym na całym tym obszarze nie może być utrzymywany dotychczasowy sposób przeznaczenia i użytkowania gruntów. Ponadto istnieje problem utrzymania stosunków wodnych w rezerwacie i jego zlewni mogący prowadzić do zaburzeń warunków hydrologicznych w granicach obrębów ewidencyjnych nr 0005, 0006, 0024, 0017 i 0019. Rada Miejska w Mordach informuje również, że JST - Miasto i Gmina Mordy nie będzie ponosić z własnego budżetu żadnych wydatków związanych z utrzymaniem i eksploatacją rezerwatu przyrody Klimonty.”*

Ustawodawca uchwalając przepisy ustawy o ochronie przyrody wyczerpująco uregulował różnorodne aspekty funkcjonowania rezerwatu przyrody, w tym również jego ochronę przed niekorzystnym wpływem wynikającym z działalności człowieka. Upoważniając regionalnych dyrektorów ochrony środowiska do wprowadzenia planem ochrony ustaleń do dokumentów planistycznych dał on im narzędzie pozwalające eliminować lub ograniczać zagrożenia dla przyrody, jakie mogą powstać w wyniku zagospodarowania terenów otaczających rezerwat. W przeciwieństwie do samego rezerwatu, ustawa o ochronie przyrody nie wprowadza ani nie upoważnia do wprowadzania zakazów w zakresie wykonywania prawa własności nieruchomości położonych w sąsiedztwie rezerwatu. Nie obowiązywanie na terenach otaczających rezerwat zakazów nie oznacza, że brak jest jakichkolwiek

ograniczeń na tym obszarze. Ustawowo określony cel wprowadzenia planem ochrony wskazań do dokumentów planistycznych stanowi podstawę do formułowania ograniczeń w sferze wykonywania własności nieruchomości położonych w sąsiedztwie rezerwatu. Wychodząc z regulacji określonej w art. 20 ust. 3 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody, można przyjąć, że wprowadzone planem ochrony wskazania do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i studium stanowią strefę ochronną graniczącą z rezerwatem, którą wyznacza się w celu zabezpieczenia rezerwatu przed zagrożeniami zewnętrznymi, mającymi swoje źródło poza granicami rezerwatu i wynikającymi z działalności człowieka. Mając na uwadze cel wprowadzenia ustaleń, przyjąć należy, że na terenach graniczących z rezerwatem można wprowadzać wszelką formę zagospodarowania, jeżeli nie stwarza zagrożenia dla rezerwatu. Podstawą wyjściową przy określeniu w niniejszym projekcie planu ochrony ustaleń zagospodarowania przestrzennego, był obowiązujący, na obszarze objętym jego postanowieniami, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, wprowadzony w życie uchwałą Nr XLII/185/2006 Rady Miejskiej w Mordach z dnia 12.10.2006 r. w/s uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Mordy (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 8931, z późn. zm.). W określonych planem ochrony granicach wskazań do planowania przestrzennego obowiązują następujące ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tereny oznaczone symbolami R-1, R-2 i R-3 przeznacza się na realizację i utrzymanie funkcji związanych z rolniczą przestrzenią produkcyjną. Na terenach oznaczonych symbolami R-1 i R-2 dopuszcza się lokalizację urządzeń i budowli rolniczych z zachowaniem przepisów odrębnych, rozbudowę, przebudowę, uzupełnianie lub remont istniejących siedlisk, zalesienie gruntów klasy VIz, VI i V, a także klasy IV. Na terenach oznaczonych symbolem R-2 dopuszcza się lokalizację siedlisk oraz siedlisk z usługami agroturystycznymi lub drobną wytwórczością i usługami niepowodującymi żadnej uciążliwości. Na terenach oznaczonych symbolami przeznaczenia R-3 zakazuje się realizacji jakiegokolwiek zabudowy, urządzeń i budowli rolniczych, nakazuje się utrzymanie naturalnych cieków wodnych w ich dotychczasowym użytkowaniu. Na terenach oznaczonych symbolami przeznaczenia R-1, R-2 i R-3 dopuszcza się utrzymanie istniejących dróg niewyznaczonych liniami rozgraniczającymi w ich dotychczasowym użytkowaniu, obowiązuje całkowity zakaz lokalizowania przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymagających sporządzenia raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko lub dla których obowiązek sporządzenia raportu może być wymagany na podstawie przepisów odrębnych za wyjątkiem obiektów obsługi technicznej gminy obiektów chowu lub hodowli zwierząt w liczbie nie większej niż 240 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza (DJP) lokalizowanych na terenach R-1 lub R-2, lokalizowania obiektów mogących powodować stałe lub czasowe uciążliwości spowodowane wytwarzaniem hałasu i zanieczyszczeniem powietrza, gleby, wód gruntowych oraz powierzchniowych, tymczasowego zagospodarowania, lokalizowania wszelkiej działalności hurtowej, składowej, magazynowej, wytwórczej lub produkcyjnej oraz zabrania się dystrybucji takich towarów jak gaz, paliwa płynne i inne substancje niebezpieczne, za wyjątkiem gazu rozprowadzanego podziemną siecią gazową bezpośrednio do odbiorców, składowania jakichkolwiek odpadów. Teren oznaczony symbolem WS powinien być dostępny poprzez wejścia od strony terenów publicznych, dopuszcza się dostępność terenu funkcjonalnego dla celów transportu i komunikacji związanych z funkcjonowaniem terenu, dopuszcza się wykonywanie niezbędnych prac z zakresu: regulacji, utrzymania skarp, obwałowań przeciwpowodziowych oraz wycinki drzew i krzewów oraz innych działań związanych z ochroną przeciwpowodziową. Teren oznaczony symbolem ZL nie może być ogrodzony, należy

pozostawić w całości jako teren biologicznie czynny, zakazuje się realizacji jakiejkolwiek zabudowy i zagospodarowania poza obiektami służącymi gospodarce leśnej, nakazuje się utrzymanie istniejących naturalnych cieków wodnych w ich dotychczasowym użytkowaniu, dopuszcza się utrzymanie istniejących dróg niewyznaczonych liniami rozgraniczającymi w ich dotychczasowym przeznaczeniu, grunty orne mogą być użytkowane do czasu zamiany ich w użytki zielone lub zalesienia, zalesienie gruntów rolnych winno spełniać odpowiednie przepisy odrębne, zagospodarowanie lasów winno uwzględniać odpowiednie przepisy odrębne dotyczące gruntów leśnych.

Poniżej przedstawiono fragment załącznika do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrazującego dopuszczony sposób zagospodarowania terenu w obrębie ustaleń planu ochrony.

Ocena sposobu zagospodarowania przestrzennego, jaka została przeprowadzona na potrzeby sporządzenia planu ochrony rezerwatu wykazała, że zapisy miejscowego planu nie będą w negatywny sposób wpływały na cel ochrony

rezerwatu i przedmioty ochrony obszarów Natura 2000. Nie zachodzi potrzeba zmiany zapisów istniejących dokumentów planistycznych. Ich zapisy w połączeniu z uwarunkowaniami wynikającymi z położenia rezerwatu w obrębie kompleksu własności Skarbu Państwa w zarządzie Lasów Państwowych, zapewnia obecnie skuteczną ochronę rezerwatu i jego otoczenia. Jednak z uwagi na długi, 20 letni okres obowiązywania planu i możliwość zmiany wszelkich uregulowań prawnych uznano, że wskazane jest uszczegółowienie zapisów dotyczących otoczenia rezerwatu, jakie powinny znaleźć się w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

Podkreślenia

w tym miejscu wymaga również, że nieprzedstawienie przez Radę przywołanego projektu zmiany, jaka miałyby być wprowadzona w zagospodarowaniu przestrzennym, uniemożliwia Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie przeprowadzenie analizy pod kątem jej wpływu na rezerwat i odniesienie się do tej zmiany. Poznanie tej kwestii jest na tyle istotne, gdyż zgodnie z przepisami art. 87 Konstytucji RP plany ochrony oraz miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego są źródłem prawa powszechnie obowiązującego. Według art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zarówno gminy jak i regionalni dyrektorzy ochrony środowiska mają zatem kompetencje do uchwalania aktów prawa miejscowego, regulujących określone sfery życia społeczności lokalnej w granicach przedmiotowych ściśle wyznaczonych przepisami prawa. Najistotniejszym jest w tym, aby materia regulowana aktem normatywnym wydanym przez jeden organ, była zgodna z tą samą materią, regulowaną aktem normatywnym wydanym przez drugi organ. Zarówno uchwały rady gminy jak i zarządzenia regionalnych dyrektorów ochrony środowiska powinny realizować powołaną w ich podstawie prawnej delegację ustawową, z zachowaniem zasady wzajemnego powiązania przepisów stanowiących ich wspólną część. Postanowienia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jak i planów ochrony, są bowiem istotne z punktu widzenia zapewnienia racjonalnej gospodarki przestrzennej. Z tego tytułu całokształt zaplanowanych w nich działań, związanych z organizacją użytkowania przestrzeni, nie może się nawzajem wykluczać. W każdym innym przypadku, nie przyniosłyby one bowiem założonego celu, jakim jest dążenie do zachowania równowagi pomiędzy elementami naturalnymi środowiska, a wytworami działalności ludzkiej. Ustalenia niniejszego projektu planu ochrony zostały tak sformułowane, aby umożliwiały swobodą realizację postanowień obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Natomiast w kwestiach możliwych do wprowadzenia w nim zmian można byłoby się wypowiadać, jeżeli byłby gotowy projekt tych zmian. Tym niemniej, mając na względzie wniesioną uwagę, przeprowadzono powtórnie analizę sposobu zagospodarowania przestrzennego i wprowadzono zmiany do projektu planu ochrony poprzez odstąpienie od określania ustaleń w stosunku do całych obrębów ewidencyjnych. Wprowadzono również możliwość wprowadzania zmian w zagospodarowaniu otoczenia rezerwatu pod warunkiem, że zmiany te nie będą negatywnie wpływały na rezerwat. Najogólniej rzecz ujmując, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego będzie można ustalać zagospodarowanie, dla którego prognoza nie wykaże negatywnego wpływu na rezerwat. Wskazano przy tym na konieczność zachowania najistotniejszych dla celu ochrony elementów środowiska.

Projekt zarządzenia został uzgodniony przez Wojewodę Mazowieckiego.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Cel wprowadzenia zarządzenia.

Celem wprowadzenia zarządzenia jest wypełnienie delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

- 1) Projekt planu ochrony będzie oddziaływał:
- 2) na Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 3) na właściciela rezerwatu;
- 4) jako powszechnie obowiązujący akt prawa miejscowego na wszystkie podmioty, które znajdują się lub znajdą w zasięgu terytorialnym objętym jego regulacją.

3. Konsultacje.

Projekt zarządzenia jako akt prawa miejscowego podlega:

- 1) na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie uzgodnieniu z Wojewodą Mazowieckim;
- 2) na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zaopiniowaniu przez właściwą miejscowo radę gminy;
- 3) na podstawie art. 19 ust. 1 a ustawy o ochronie przyrody procedurze udziału społeczeństwa przewidzianej przez ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia pociągnie za sobą skutki finansowe dla budżetu państwa w wysokości około 50 000 zł w przeciągu 20 lat obowiązywania planu ochrony, które wynikać będą z realizacji działań ochronnych zaprojektowanych w planie ochrony. Mogą być one finansowane w szczególności ze środków pochodzących z budżetu państwa, pozyskanych z Narodowego lub/i Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Zapisy w projekcie zarządzenia z uwagi na ograniczony zakres prac jak również realizacja ich na przestrzeni 20 lat nie będą miały znaczącego wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowana regulacja nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Regulacja objęta przedmiotowym zarządzeniem jest objęta prawem UE. Zarządzenie swym zakresem obejmuje: teren objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000 specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO) na podstawie Dyrektywy Unii Europejskiej 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny Ostoja Nadliwiecka PLH140032 oraz dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikich ptaków, w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000, jako specjalny obszar ochrony ptaków Dolina Liwca PLB140002. Projekt zarządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.